

Ka Hancock: Üvegszilánkon táncolni

Rendhagyó módon, a könyv olvasásának történetével kezdeném a beszámolómat. Többször, többen mondták már, hogy mindig megható könyvekről írok, biztosan mindig ilyeneket olvasok. Nos, ez nem egészen így van. Olvasok sok mindent, de nem mindegyik éri meg, hogy azzal töltssem a nem túl sok szabadidőmet, hogy írjak róla. Másrészt nem „vadászok” ezekre a típusú könyvekre (ahogy egyik Olvasónk találóan megfogalmazta: olyanokról szoktam írni, amin sírni kell....), a könyvek találnak meg engem. Erre például szeptemberben bukkantam. Hajdúböszörményben voltam, lázasan kattintgattam, mert a város nagyon szép, amúgy meg csak egy picit sikerült eltévednem, de hát nem vagyok ismerős arrafelé. Találtam egy könyvesboltot –csak szimpatikus lehet az a város, amelyik el tud tartani egy könyvesboltot-, megnéztem a kirakatát, ott láttam meg a könyv borítóját. Nem, nem azért akartam elolvasni, mert egy pár lila cipellő van az elején, annak semmi köze hozzá, hogy nekem ez a (z egyik) kedvenc színem.... És elolvastam. És tetszett annyira, hogy abban a bizonyos nem túl sok szabadidőmben írjak róla pár gondolatot.

Egy kedves, szimpatikus házaspár életét ismerhetjük meg a lapokról. Lucy és Mickey felváltva meséli el történetüket. Lucy boldog, szerető családból származik. Bár rendőr édesapját lelőtték, miközben megpróbálta megakadályozni, hogy egy csavargó kiraboljon egy benzinkutat. A három lányt az édesanya neveli fel, de 12 évvel később ő is meghal: elveszíti a rákkal folytatott csatát. A lányok szoros kapcsolatban élnek tovább, különösen Lucy és Lily. Lucy megismerkedik Mickey Chandlerrel. Aki bármennyire is kedves férfinak tűnik az első pillanatban, de komoly betegséggel küzd. Bipolárisága miatt rendszeresen elveszti önkontrollját, még a kórházban is nehezen tudják újra visszabillenteni az életét, az érzelmeit a normális kerékvágásba. Eddig még sikerült. Orvosa sosem fogja megbocsátani magának, hogy Mickey anyját nem sikerült megmentenie hasonló helyzetben.... A házasság a döccenők ellenére jól működik. Pedig Lucy továbbra sem kíméli az élet: rákot diagnosztizáltak nála. Szerencsére legyőzték a rémet. Egy időre legalábbis. Míg Mickey újabb rohama után éppen a kórházban lábadozik, Lucy a szokásos orvosi vizsgálaton megtudja: babát vár. Pedig megállapodtak férjével, hogy a betegségeikre tekintettel nem vállalnak gyereket. Lucy emiatt át is esett egy műtéten. De csoda történt.....

Vagy mégsem??? Nem sokkal később megtudja, hogy kiújult a rákja. Újabb kezelésekre lesz szüksége, hogy felvehesse az alattomos betegséggel szemben a harcot, de ehhez előbb át kell esnie egy abortuszon, hiszen terhesen nem kezelhetik. És akkor Lucy meghozza az egyetlen döntést, amit egy édesanya meghozhat. Döntenie kellett, hiszen ketten nem maradhatnak életben. Az élet, sajnos, gyakran nem igazságos.

A többi kiderül a regényből.

Most, szokásommal ellentétben csak egy idézetet másolok ki a könyvből. A beszélgetés Lucy és az édesapja között zajlik. Lucy ekkor ötéves. Az édesapja pedig pár nap múlva két golyót kap....

„... Mrs. Delacruz, az óvónőm elmesélte nekünk, hogy egyszer minden meghal. *Minden és mindenki, nincs kivétel* – magyarázta, és ettől elfogott az aggodalom. (...) Apa suttogva erősített meg a borzalmas valóságot: Mrs. Delacruz igazat mondott, egyszer minden és mindenki meghal. Gondolom az arcomra kiülő iszonyatot érzékelvén megfogta a kezemet, rányomott egy nagy pusztit, majd végigfuttatta azt borostás állán.

- Lulu, nem kell félni a haláltól – magyarázta. – Ami azt illeti, létezik néhány titok vele kapcsolatosan, amit nem ismer mindenki. – Még közelebb hajolt hozzám, úgy folytatta: - Akarsz tudni ezekről a titkokról?

- Titkok? – kérdeztem vissza. Kissé túlzásnak éreztem, de az apám még soha nem hazudott nekem, ezért továbbra is figyelmesen hallgattam őt.

- Lulu, három dolog van a halállal kapcsolatosan, amit biztosan megígérhetek neked. Biztosíthatlak afelől, hogy nem ez a vég. Úgy tűnik, mintha az lenne... ezért sírnak az emberek... de nem az. És nem fáj. Ez a másik nagyon fontos dolog, ami megijeszti az embereket, ha nem értik meg. A halál nem fáj. Végül pedig, ha nem félsz tőle, akkor észreveheted a közeledtét és felkészülhetsz rá. Hiszel nekem?”

Önök hisznek neki?????

Szeretettel ajánlom (és ne sírjanak, ha vége...) !